

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΓΛΟΜΠΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Στὸ περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμά» εἶχαμε γράψει μερικὰ λόγια γιὰ τὸ τελευταῖο διήγημα τοῦ Ρώσου διηγηματογράφου Μ. Γκόρκυ «Ὁ Ἡλεκτρικὸς Γλόμπος», ποὺ δείχνει πῶς ἐνοίωσαν τὴν κοινωνικὴ ἐπανάστασι· οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἀπαίδευτοι μουζικαὶ καὶ ποιῆ εὐτυχισμένη ἀντανάκλωση εἶχαν τὰ μεγάλα κοινωνικά γεγονότα στὰ μέρη, ποὺ ἦσαν ὅλως διόλου μακριὰ ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν πρόοδο. Σήμερ τυπώνουμε τὴ μεταφράσει τοῦ διηγήματος αὐτοῦ, ποὺ οἱ Μπολσεβίκοι τῆς Ρουσίας τὸ διαδίδουν ὅσο μπορούνε περὶ σπασίτερο καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν προπαγάνδα τους].

Κάποιον πρόσωπο, ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ Σιβηρία, μοῦ διηγήθηκε τὰ παρακάτω :

«Ἐκασθόμουν στὸ πεζοδρομὸ κάποιου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ποὺ βρίσκεται ἴσαμ' ἑκατὸ βέρστια μακριὰ ἀπὸ τὸ Ὁμσκ, ὅταν βλέπω νᾶρχεται κατὰ μένα ἕνας γερός μουζικός, μετὰ τὸ τσιμποῦκι στὸ στόμα ἐνάθησε πολὺ κοντὰ μου.

— Πηγαίνετε μακριὰ; τὸν ἐρώτησα

Μοῦ ἀποκρίθηκε μετὰ φωνὴ ἀργὴ καὶ βαρὴ :

— Στὸ Ὁμσκ γιὰ νὰ βοῶ λετ ρ ι κ ε ς * λάμπες. Στὸν τόπο μας, στὸ χωριὸ μας ἔβαλαν λετ ρ ι κ ο ὓ, ξέρετε, μετὰ σύρμα.

— Ἀπὸ πότε ;

— Μὰ δὲν εἶνε πολλὸς καιρός.

Τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ διηγηθῇ πῶς ἔγινε καὶ ἐπτοχάσθησαν νὰ μπάσουν στὴ χώρα τους τὴν καινούργια αὐτὴ ἐφεύρεση. Καὶ νὰ σχεδὸν μετὰ τὸ νῆ καὶ μετὰ τὸ σῆμα ἢ διήγησι τοῦ μουζικοῦ.

«Καθὼς ξέρετε στὸ Ὁμσκ ἀπὸ τὸν περασμένον Ὀκτώβριον εἶνε καινούργια ἐξουσία, ἡ ἐξουσία τῶν σοβιέτ, ὅπως λένε, καὶ ἀφοῦ ἔφεραν τὸ « σ ο σ ι λ ι α σ μ ο ς », ἐνωθήκαμε ὅλοι καὶ ἀποφασίσαμε νὰ μάθουμε γιὰ τὴ πρόκειται καὶ τί εἶνε αὐτὰ τὰ «σοβιέτ» ποὺ δίνουν στὸ λαό. Ἐδιαλέξαμε τὸ γέρο - Λέοντα, ἕνα γέρο πονηρό, καὶ τοῦ εἶπαμε. Πάρε αὐτὰ τὰ τριάντα ρούβλια, τράβα στὸ Ὁμσκ, καὶ προσπάθησε νὰ μάθῃ τί εἶνε αὐτὸ ἢ νὰ ἐξουσία τῶν σοβιέτ καὶ τί εἶνε αὐτοὶ οἱ μπολσεβίκοι, καθὼς τοὺς λένε, πληροφορήσου πόσοι εἶνε καὶ τί πράμα εἶνε ὁ σ ο σ ι λ ι α σ μ ο ς.

Ὑστερὰ ἀπὸ δύο βδομάδες γυρίζῃ ὁ γέρο - Λέοντας καὶ μαζί του ἕνας στρατιώτης. Ἐμαζευθήκαμε καὶ ἀνεβάσαμε τὸ Λέοντα ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι : «Διηγῆσαι.» «Κι' ἄρχισε νὰ διηγέται : «Ἔ, λοιπόν, νὰ, εἶπεν, ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ καλὰ... Μὰ ὁ στρατιώτης θὰ σὰς τὰ εἰπῇ καλλίτερα ἀπὸ μένα.» Τότε ἐρωτήσαμε τὸν στρατιώτη : «Ποιὸς, εἰς' ἐσὺ ; — Ἐγὼ, εἶπε, εἰμὶ ἀντρίδης ἕνας μπολσεβίκος, ἕνας κ ο ι ν ω ν ι κ ὸ ς καὶ θὰ μείνω στὸ χωριὸ σας, ἂν με διορίσετε ἐπίτροπο.» Ἀφοῦ σκεφθήκαμε καλὰ, τοῦ εἶπαμε : «Μεῖνε.— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε, σύντροφοι. Ἀφίστε με τώρα νὰ προσανατολισθῶ.»

Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁργάνωσεν ἕνα σοβιέτ. Ὁ γέρο-Λέοντας ἔμαθεν ὅλα ὅσα ἔπρεπε καὶ μᾶς εἶπεν : «Ἀφοῦ τώρα μπήκαμε στὴν οὐσία καὶ λεγόμεστε μπολσεβίκοι, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ χαλάσουμε καὶ νὰ

* Ὅλες οἱ καινούργιες γιὰ τοὺς χωριώτες τῆς Σιβηρίας λέξεις, ἡλεκτρισμός, σοσιαλισμός, κοινωνισμός, παραμορφώνονται στὸ στόμα τους. Στὴ μετάφρασι τούτῃ προσπάθησαμε νὰ κρατήσουμε κάποιαν ἀναλογία στὴν κατανόησι.

φτιάσουμε.» Ἀλλὰ πῶς; Δὲν εἶνε στὸ χωριὸ μας τίποτε ποὺ νὰ τὸ χαλάσουμε. Τότε ὁ στρατιώτης μᾶς εἶπεν : «Ἄν εἴμαστε κ ο ι ν ω ν ι κ ο ἱ πρέπει νὰ κατασχέσουμε. Ἐχετε ἐδῶ ἀστική τάξη;

Δὲν εἶπαμε λέξη· τέτοιο πράμα δὲ βρίσκεται στὸ χωριὸ μας.

Ὁ στρατιώτης μᾶς ξαναρωτᾷ : «Ἐχετε ἀστική τάξη ;»

— Μὲ τὸ συμπάθη, μᾶς συγχωρεῖς, τοῦ λέμε· δὲν ἔχουμε τέτοιο πράμα.

— Ἦ! δὲν ξέρετε τὸν εἰσατὸ σας. θὰ σὰς τὸ βοῶ ἐγὼ. Ἀφίστε με νὰ μιλήσω στὸ λαό.

Τοῦ μαζέψαμε καμιά ἑξηνταριά πρόσωπα· ὅλοι μαζί ἔφυγαν γιὰ τὴν «ἐποχὴ». Ὁ βέρστια μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Τὴν ἑλὴν μέρα γύρισαν καὶ ἔφεραν μαζί τους καμιά δωδεκαριά βαθύπλοους καὶ δέκα χιλιάδες ρούβλια χρέτη τῆς ἐποχῆς τοῦ Γασίου.* Ὁ στρατιώτης μᾶς εἶπε : «Λέτε νὰ ἀστική τάξη.» Τοὺς ρωτᾷμε· «Ἔλασθε' ἐσῖς ; — Ναι, εἴμαστε ἐμεῖς.— Μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲ θὰ σὰς ζητήσουμε παρὰ δέκα χιλιάδες ρούβλια ἀπὸ τὸν καθένα.— Πόσα ; εἶπαν.» Ἀποταδηντήκαμε λίγο γιὰ νὰ κρίνουμε συμβόλιον. Ἄς τοὺς ποῦνε «τρεῖς χιλιάδες ρούβλια.» Οἱ δὲ οἱ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν : «Εἶνε πολλὰ, πάρετε ὅσο χιλιάδες.— Ἦως ; δὲ σὰς ζητᾷνε δέκα χιλιάδες ἀπὸ τὸν καθένα σας... λοιπὸν γιατί παταροῦστε ;» Οἱ ἄστοι ἐσυμφώνησαν καὶ εἶπαν : «Καλὰ. νὰ τὴν πίστη ; καὶ αἱ τοὶ οἱ διαβόλοι μποροῦσαν νὰ μᾶς ζητήσουν δέκα χιλιάδες.»

Μᾶς ἄφησαν ἕναν ἄνθρωπο καὶ ἐπῆγαν νὰ βοῦνε τὰ λεφτά. Ὑστερὰ ἀπὸ ἄσπον πέντε ὥρες ἔστειλαν μετὰ συλλογιστικῇ 42000 ρούβλια. Ἐῖτοι ἐμαζέψαμε τὸ ὅλο 52000.

Τότε συνεκάλεσε τὸ σοβιέτ μετὰ πρόεδρο τὸ Λέοντα.

«Νὰ, εἶπε, τὸ κατασχέσαμε. Μὰ τώρα τί θὰ κάμουμε ;»

Ἐνας εἶπε· «Πρέπει νὰ χτίσουμε ἕνα σχολιὸν καὶ ποιοὺς ἄλλους εἶπε. Ν' ἀγοράσουμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ν' ἀνεβάναμε σ' αὐτὸ καθέναν μετὰ τὴ σειρά του μὰγιά καὶ τὸ χρησιμοποιήσουμε πρὸς τὴν διορθώσασιν τῶν δρόμων.» Ἀποφασίσαμε ὅλες αὐτὲς τίς προτάσεις. Τότε ὁ στρατιώτης ἦρθε σὲ βοήθειά μας :

«Στὶς πολιτεῖς, εἶπε, διαφέρει ὁ λετ ρ ι σ μ ο ς καὶ χάρις σ' αὐτὸν γίνονται λιγότερες πυρκαγιές. Εἶνε εὐκολὸν πρᾶμα νὰ τὸν ἔχετε καὶ ἐσεῖς· βάνετε μιὰ ροδα μέσα στὸ νερὸ μετὰ τὸν τρόπο ποὺ ν' ἀρχίζῃ νὰ γυρίῃ, τὴν ἐνώνετε μετὰ μηχανὴν «αντακτὸν», βάνετε σ' αὐτὴν ἕνα σύρμα καὶ στὴν ἄκρην τοῦ σύρματος κρεμάτε μιὰ μικρὴ λοχμία. Ἡ λοχμία ἀρχίζει νὰ γυρίῃ καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο ! Καταλαβαίνετε ; — Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀπλὸν, τοῦ ἀποκριθήκαμε.

Ἐστειλάμε τὸν στρατιώτη νὰ βοῇ τὴ μηχανὴν στὸ Ὁμσκ. Τὸν συνόδευε ὁ Λέοντας μετὰ τὰ λεφτά. Βλέπετε, ὁ στρατιώτης, ἂν καὶ στρατιώτης, εἶνε ξένος, ἐνῶ ὁ Λέοντας εἶνε χωριώτης μας. Ἐπεριμένουμε πολὺ καιρὸ τὸ γύρισμά τους. Ἐῖλος ἐγύρισαν φέροντας δὲν ἔφεραν καὶ καλὰ τί μαζί τους εἶχαν ἔλθει καὶ ἄλλοι τέσσαρες ξένοι. «Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; — Τεχνίτες.— Καλὰ, καλὰ πέτε τους ὅπως θέλετε, ἀρκεῖ νὰ κάνουν τὴ δουλειά.»

Ἐβγαλαν τὴ μηχανὴν ἀπὸ τὴν κάσα της. Ἐκοιτάζα-

* Τὰ χαρτονομίσματα τῆς Τσαρικής ἐποχῆς ἔχουν τὴν ἀξίαν. Ὅσα ἐνυπόθηκον ὕστερὰ ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι ἐξέπεσαν ὅλως διόλου.

με· εἶνε μιὰ ἀστεία μηχανή, πού δέν καταλαβαίνει κανέννας τίποτα. ἄλλ' ἀμέσως εἶδαμε, ὅτι ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση καὶ ὅτι ἀξίζει τὰ ὅσα ἐστοίχιζε. Οἱ τεχνίτες ἐκινδύνισαν ὅλη τὴ δουλειά. Ἐφτίασαν μιὰ μεγάλη ρόδα καὶ τὴν ἐτοποθέτησαν στὸ ποτάμι μας (ἔχουμε στὸν τόπο μας ἓνα γλήγορο ποτάμι, πού χύνεται στὸν Ὁμιπλί.) Ἐπέρασαν σ' αὐτὴν ἓνα λοῦρι καὶ τὴν ἔνωσαν μετὴ τὴ μηχανή. Γυρίζει, γυρίζει καὶ βγάνει καὶ σπίδες. Σοῦ φέρνει φῶδα. Στὴν ἀρχὴ ἀποφασίσαμε νὰ βάλομε τὸ λ ε τ ρ ι σ μ ὁ στὸ σπῖτι τοῦ παπᾶ. Μὰ ὁ Λέοντας εἰ-
 ρχε μίθει κάποιον ὅτι ἐχώρισαν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἐπροσκαλέσαμε τὸν παπᾶ : «Νὰ φύγης ἀπὸ τὸ σπῖτι σου, παπᾶ.» τοῦ εἶπεν ὁ Λέοντας. Ἐφρονάξαμε· ἐμεῖς τὸ ἴδιο καὶ μαζί μας κι' ὁ ἀρχιτεχνίτης. Τοῦτος κρατοῦσε τὸ σύρμα στὸ χέρι του. Διώχνουμε τὸν παπᾶ μπαίνομε ὅλοι στὸ σπῖτι του κι' ὁ τεχνίτης τοποθετεῖ τὸ σύρμα του. Ἐμεῖς στὸ διάστημα αὐτὸ μιλάμε, καθένας ὅπως τοῦρχεται.

Ὁ τεχνίτης μᾶς προσαίζει τότε· «Φράξτε τὰ παραθύρια μ' ὅτι θέλετε.» Φράζουμε τὰ παραθύρια. Γίνεται σκοτάδι, ποὶ σοῦ φέρνει τράμο. Δὲ λέμε πιά τίποτα. Ἄξαφνα, φῶς πού στραβώνει τὰ μάτια. Ἡ μυζοὴ λάμπει ἄρχισε νὰ καίη.

Τότε τοῦ λέμε : «Καλὸ θὰ ἦταν νᾶχε καθέννας μας τὴ λαμπιόλα του στὴ χειροπέδα του.» Ὁ τεχνίτης ἐδέχτηκε· «Ἀὐτὸ γίνεται.» Κ' ἔτσι ἐβάλαμε ὅλοι στὰ σπῖτια μας λαχνίες. Μὰ σὲ λίγο οἱ μοιζῆτοι τῶν γειτονικῶν χωριῶν, σὺν ἑμάθαν τί ἔγινε στὸ δικό μας, ἦλθαν νὰ μᾶς ρωτήσουν : — Δὲ θὰ μπορούσαμε κι' ἐμεῖς νᾶχουμε ἀπ' αὐτὲς τὶς λάμπες !»

Ὁ στρατιώτης μᾶς ἔπεισε νὰ μὴ δώσουμε φῶς σ' ἐκείνους, πού δὲ θὰ γινόντουσαν κ ο ι ν ω ν ι ζ ο ῖ· Κ' ἔτσι τοὺς εἴπαμε : «Ἄν θέλετε φῶς, γενήτε κ ο ι ν ω ν ι ζ ο ῖ.»

Φυσικὰ ἔγιναν ἀπλοῦστατα· ἔδωξαν τὸν παπᾶ, ἔκαμαν στὸ σπῖτι τοῦ ἑνὸς ἀναγνώστηριο, καὶ νάτο ὅλο. Ὁ τεχνίτης μᾶς ἐσυμβούλεψε. «Νὰ βάλομε ἓνα σύρμα δυνατότερο καὶ μ' αὐτὸ θὰ με τ α β ι β ἄ σ ο υ με τὸ λ ε τ ρ ι σ μ ὁ κι' ἔτσι θὰ παίρνομε καὶ παραδίδε.» Τὸ ἀποφασίσαμε ἔτσι. Οἱ γείτονές μας ἄρχισαν νὰ ζητοῦν τὴν ἀστική τάξη, πού τοὺς ἐχρειάζοταν. τὴν ἐφορολόγησαν γιὰ 60900 ροῦβλια.. ἔχτισαν ἓνα σχολιὸ γιὰ τὰ παιδιὰ τοὺς καὶ τοὺς ἀγροῦματους ἄντρες κι' ἐκάλεσαν ἓνα καλὸ δάσκαλο. Ἐζρέμασαν τέσσερες λάμπες. Ἐνας ἀπὸ μᾶς τίς προσέχει. πηγαίνει ἐκεῖ σὺν νὰ πηγαίνει τάχα γιὰ νὰ διδάχτῃ καὶ μετὰ τὸ ρολόι του κοιτάει ἂν καίει κανονικά. Αὐτὸ εἶνε καλὴ δουλειά· ἔχουμε καὶ κέρδη. Τώρα ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ χωριὸ μας ἄρχισαν νὰ ἐνθουσιάζονται πῶς ν' ἀποκτήσουν αὐτὸ τὸ «κρῖν φῶς»· εἶνε κόπιμοδο, δίνει ὅση θέλομε λάμψη καὶ δέν ἐπιφέρει φόβος γιὰ πυρκαγιά. Ἐνὰ πρᾶγμα μόνον δὲ συνηθίσκαμε· ὅτι μ' αὐτὴ τὴ θεία λάμψη δέν ἡμπορεῖ κανένας νὰ ἀνάψῃ τὸ τσιμποῦνι τῆς ἡ τοῦ χωριῶν.

— Νὰ ἡ ἱστορία. Οἱ Σιθηριανοὶ ἐπιμένουν, ὅτι ὁ ἡλεκτρισμός δέν ἐμπήκε στὰ χωριά μετὰ τὶς προσπάθειες τῶν «κοινωνικῶν», ἀλλὰ τὸν εἶχαν φέρει πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτοὺς οἱ «συνεργατικοί». Ὅποιος ὅμως κι' ἂν τὸν ἐπῆγε τὸ γεγονός· εἶνε ὅτι ἐγκαταστάθηκε καὶ ὅτι ἐξ αἰτίας του ἔλειψαν οἱ πυρκαγιές, πού κάθε χρόνο καταστρεφαν ἑκατοντάδες χωριά.

Μετάφραση Β.

Μ. ΓΚΟΡΚΙ

Π α ρ α τ ῆ ρ η σ η.— Ἡ ἐφημερίδα «Ἰδέσθια», ὄργανο τῶν Μπολσεβίκων, ἀναδημοσιεύοντας τὸ διή-

γημα αὐτὸ τοῦ Γκόρκι, ἔγραψε καὶ τὸν ἀμέσως παρακάτω πρόλογο :

«Ξέρομε δύο Γκόρκι· τὸν Γκόρκι — καλλιτέχνη, καὶ τὸν Γκόρκι — δημοσιογράφον. Ὁ Γκόρκι — δημοσιογράφος θέλει νὰ γέλωτο, ἡμεῖς τὸ κ ο ι ν ω ν ι ζ ο ῖ τοῦ στρατιώτη καὶ τὸν μοιζῆτον. Μὰ ὁ Γκόρκι — καλλιτέχνης ἐξουδετερώνει ἀπὸ τὸ σκοπὸν αὐτὸ καὶ μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα, πού ἐκμηδενίζει ὅλα τὰ θεωρητικὰ τοῦ δημοσιογράφου γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς μόρφωσης. Ἐνὰς στρατιώτης κ ο ι ν ω ν ι ζ ο ῖ πείθει τοὺς χωρικοὺς νὰ διώξουν τὸν παπᾶ τοὺς καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν στὸ σπῖτι τοῦ ἀναγνώστηριο, μοιζῆτοι, πού κηρύσσονται κ ο ι ν ω ν ι ζ ο ῖς· χρίζουν σχολιὸ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀγροῦματους, προσκαλοῦν δάσκαλο κλπ. Μπαίνουν τὸν ἡλεκτρισμὸ στὰ χωριά. Ἀκόμη καὶ τὸ μέτρο πού χρησιμοποιοῦν ἡ μπολσεβίκικὴ ἐξουσία μετὰ φρόνησιν — ἡ συστηματικὴ κατάρτιση — δίνει καμμιὰ φροῦ, σήμειωμα μετὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Γκόρκι, καλὰ ἀποτελέσματα. Φορολογώντας τὴν ἀστική τάξιν οἱ μοιζῆτοι μποροῦν ν' ἀγοράζουν μηχανές, νὰ χρίζουν σχολιὰ κλπ. Τί γίνεται λοιπὸν ἡ καταστροφὴ τῆς μόρφωσης; Τὸ διήγημα τοῦ Γκόρκι δέν εἶνε ἀπειναντίας ἢ πὺ φανερὴ δικαίωση τοῦ καθεστῶτος τῶν Σοβιέτ; Ὁ Γκόρκι φαίνεται, ὅτι τὸ καταλαβαίνει καὶ κάνει τὴν ἀκόλουθον παρατήρησιν : «Οἱ Σιθηριανοὶ ἐπιμένουν, ὅτι ὁ ἡλεκτρισμός ἐμπήκε στὰ χωριά ὅχι ἐπὶ τὴν πρωτοβοῦλῃα τῶν κ ο ι ν ω ν ι ζ ο ῖν, μὰ πολὺ προηγουμένως τοὺς «συνεργατικοὺς». Ἡ παρατήρησις αὕτη διατυπώθηκε βέβαια γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴ συνείδησίν του. Ἄλλως τε ὅποιος κι' ἂν τὸν ἐμπήκε, ἐξακολοῦθεῖ ὁ Γκόρκι, τὸ γεγονός· εἶνε ὅτι ἐμπήκε κι' ὅτι δὲ γίνονται πιά πυρκαγιές, πού καταστρεφαν κάθε χρόνο ἑκατοντάδες χωριά.» Ὁ Γκόρκι θέλησε νὰ ὀξῇ καινούργια κατηγορία στὴν ἐξουσία τῶν Σοβιέτ, μὰ ἡ κατηγορία, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, γίνεται τιμὴ τῶν Σοβιέτ. Συμβαίνει κι' ἐδῶ ἡ ἴδια περικύπτεται μετὰ τὸ Βαλαΐμι. Πηγαίνοντας γιὰ νὰ καταρυστῇ τὸν Ἰουδαϊστὸν λαὸν ὁ Βαλαΐμι, χάσῃ στὴ γαϊδοῦρα τοῦ ἀρχισ νὰ εὐλογῇ ἐκείνους, πού ἤθελε νὰ καταρυστῇ. Ποιὸς εἶνε ἡ γαϊδοῦρα, πού στὴν ξεχωριστὴ αὐτὴ περίστασις εἶχεν ἐπίδραση στὸ Γκόρκι, δέν τὸ ξέρομε. Μὰ τὸ γεγονός· εἶνε ὅτι ἡ γαϊδοῦρα τοῦ Βαλαΐμι ἄρχισε νὰ μιλάη»

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ὁμηρικὸν

Μῆνιν ἄειδε, θεά, οὐτιοῦν σιγηπλόκων,
 οὐλομένην, ἣ μοῖρ' αὐτίκ' ἄνθρωπος ἔθηκεν.
 Τίς τ' ἄν σφῶς τοῖον μὲν' ἐνέχευε δεικνύουσαι;
 Τ' ὀλοώτατον Ἀριστοῖον. Τὸ γὰρ ποιηταῖς προσγεῖλον,
 ποῦτος ἂν αὐτὸν ὥςθε κακῆρ', ἀλέκτορι δὲ νόος.

★★

Σὲ νεοπνευματιστῇ

Μὲ «Νέον Πνεῦμα» ὁ Τυμφορητὸς προβάλλει γανυοῖν
 γιὰ νὰ τὸν λέν ν ἔ ο ν κι αὐτὸν καὶ ὄχι παλαιόν.

★★

Σὲ γλωσσολόγῳ

Κορμαστομάγουλιν μορφῇ σὰ σποῦνδα γουρμασμένην,
 πού ἐξόσημα τῆς λείπει καὶ συμπλήρωμα
 φέει κοκκινωχρόματ'ο μετὰ φρόντα ξεγεμένην
 καὶ μετὰ προκόλιν οὐρανὸν πού συνειδᾷ τὸ πλήρωμα,
 μ' ἀπορία καὶ τριβόμενα, μυστήριος στὴ γνώση,
 τῇ Μοῦσᾳ γιὰ μυστήριον φαντάσθῃ νὰ σπυρώσῃ.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ